

Sara

Sara

Blaž

Matej

1. Prizor

Blaž potrka na Sarina vrata.

Sara: Ja.

Blaž: Zakaj nisi pomila posode? Sej smo se zmenili da danes jaz kuham ti pa pomivaš.

Sara: Bom pol no. Dej ne teži.

Blaž: Tko kot včeraj.

Sara: Jaa.

(Tišina.)

Sara: Kaj buliš, pejd ven.

Blaž: Ti pejd pa posodo pomivat!

Sara: Pa kaj je s tabo! Sem rekla da jo bom pol, spizdi ven!

Blaž: Pa kaj se dereš!

Sara: A greš lahko prosim ven.

Blaž: V bolnici sem bil!

(Tišina)

Sara: A kr sam.

Blaž: Če te pa nikoli ni doma.

Sara: Zdaj sem doma.

Blaž: Ja zaklenjena v sobi.

Sara: Povej, kaj je novega z mamó?

Blaž: Malo boljša je.

Sara: Fajn.

Blaž: Ja, pa rekli so da... *(Sara ga prekine.)*

Sara: Kul. Jo bom pol poklicala.

Blaž: Sara zdaj je pa res ne moreš klicat.

Sara: Ja pol pa je ne bom, mater si zoprn.

Blaž: Ona rab mir.

Sara: Ok, vreau. A bi prosim spokal ven.

Blaž: Nekej se morava pogovorit.

Sara: A se ne pogovarjava že pol ure? Pa nič. Glej zdaj to. **FOUETTÉ** *(Sara začne plesati.)* Tam ta tam pa pam. *(Se spotakne.)*

Blaž: Bravo, odlično.

Sara: Ja pa kaj je, morem še zvadit.

Blaž: Boš pol.

Sara: Pol mam šiht srček. 3 faking leta je že tko.

(Tišina.)

Blaž: Z zdravnikom sem govoril.

Sara: In?

Blaž: Rekel je, da je mama kr v stabilnem stanju.

Sara: Ja super.

Blaž: Ja.

Sara: Kaj bi rad?

Ja, a si gluh?

Blaž: Veš kaj, jebi se. Ne vem zakaj sem sploh pomislil da bi...

Sara: Da bi kaj?

Blaž: Da bi tut ti plačala.

Sara: Kaj bi plačala?

Blaž: Glej, nima smisla. Grem pogledat če se mali kaj uči. *(Sara ga ustavi.)*

Sara: Ja pa povej zdej, če si že začel. *(Tišina.)* Ok, ne boš povedal. *(Pleše dalje.)*

Blaž: Sara, stvari so se tako zapletle, da je boljše da kr nehaš sanjat o Rotterdamu in daš dnar za mamu.

Sara: *(Neha plesati.)* Kaj si rekel?

Blaž: Sej maš našparanih 5 tavžnt.

Sara: Za šolnino ja.

Blaž: Za zdravljenje boš dala.

Sara: Pa kakšno zdravljenje?

Blaž: Do četrтка mormo nakazat dnar. *(Blažu zazvoni telefon.)*

Sara: Prosim?

Blaž: *(Blaž odgovori.)* Ooo živjo Gaja. *(Matej pride v sobo.)*

Matej: A me prideš ti pelat?

(Tišina.)

Sara: Kaj? Ne. Reč Blažu. *(Blaž odhaja iz sobe.)*

Matej: Noče.

Sara: Zakaj že?

Matej: Sej vidiš da se z Gajo se spet nekej kregata. A si vidla kje moje kopačke?

Sara: Ja, v špajzi so.

Matej: Kdo jih je pa tja dal?

Sara: Halo? Ne vem kje maš ti kopačke.

Matej: Zakaj pa pol govoriš da so v špajzi.

Sara: Pa dejte mi mir! Dost vas mam!

Matej: Če pa mam...

Sara: Kam je šel Blaž?

Matej: Ej zamudu bom.

Sara: Blaaaaaž!

Matej: A greva prosim?

Sara: Blaaaaaaaž!

(Blaž pride v sobo.)

Blaž: Telefoniram!

Sara: Mali pejd kopačke poiskat. *(Matej odide iz sobe.)*

Blaž: Oprosti Gaja, moram preknit, se bova pol pogovorila. Pa kaj bi pa še rada vedla? Ja rekli so, da se je stanje ful poslabšalo in da bi kr začeli s kemoterapijo dokler je še dost močna. Sej te bom nazaj poklical.

Sara: A to je zarad...

Blaž: Kronične limfo nevem kaj, aja limfocitne levkemije, ja Sara, in zdravnik je rekel da je zdaj prišlo do res kritičnega stanja in če je nočemo zgubit, ji moramo omogočit zdravljenje, ker zdravstvo tega več ne krije.

Sara: Ok razumem. Sam neki.

Blaž: Kaj?

Sara: Od kod tebi, da bom jaz plačala?

Blaž: Sara vsak bo dal tolik, kolik pač ma. Jaz mam 2 taužant, mali ma ene 500 eurov. Zdravljenje je 5 tavžnt, tko da ti še skoz neki dnarja ostane.

Sara: In to naj bi blo fer?

Blaž: Ja če nimam več!

(Kratka tišina.)

Pozabi zdej na vajne zamere. Zdaj se more mama pozdravit.

(Tišina.)

Sara: Ja.

Blaž: Glede akademije, pa sej veš da ne bi bla sprejeta.

Sara: Kaj?

Blaž: Pa še ene 10 let bi mogla delat, da bi lahko šolnino pokrila...

Sara: Blaž! Nehej. *(Tišina.)* Jaz nisem dolžna dat dnarja za vajino mamo.

Blaž: Kaj ti pa je, sej je tud tvoja mama.

Blaž: Sara?

Sara: Kaj?

Blaž: Kaj je s tabo?

Sara: *(se opogumlja.)* Nič.

Blaž: Ne vem zakaj se nikol ne držiš dogovora. Skoz te moram...

Sara: Skoz okn bom zabrisala to kurčevo posodo!

Blaž: Kr, sam prej jo pomij.

(Tišina.)

Blaž: A zdaj se boš pa jokala?

Sara: Ne jokam.

Blaž: Če te pa vidim.

(Matej se vrne v sobo.)

Matej: Ni me treba pelat, peš bom šel! Hvala ker sta tok prijazna.

Blaž: Matej malo počakaj.

Matej: Pa kdaj pride mama domov?

Blaž: Kmal.

Matej: Če bi bla doma bi mel opran dres, pa še juho bi mi skuhala...

Blaž: Mali, minutka pa greva.

Matej: Danes sem dobil 5-ko pri matematiki.

Blaž: Super mali, bova pol šla na sladoled.

Matej: Sam pri enem računu sem se zmotu, ker sem...

Blaž: Matej midva s sestro se morva neki nujnega poment. Pejd prosim v avto, takoj pridem.

Matej: Nimam kopačk...

Blaž: Dost je blo. Bejž ven.

(Matej odide iz sobe.)

Sara: Pejd ga pelat no.

Blaž: Bo že počakal. *(Tišina.)* Glej Sara očeta smo že zgubili...

Sara: Ne Blaž. Prosim ne.

Blaž: Zdaj pa še... Ni fer.

Sara: Nee, prosim nee.

Blaž: S čim smo si to zaslužil.

Sara: Nehej, prosim.

Blaž: Kaj bo z Matejem?

Sara: Blaž. *(Tišina.)* Mi je zelo žal, ampak... res nisem hotla da zveš na tak način, ampak... Blaž am, jaz, ... Ata mi je vse povedal, preden je umrl.

Blaž: Kaj? Povej.

Sara: Na šiht moram.

Blaž: Ni še tok ura.

Sara: A misliš da mi je všeč?

Blaž: Kaj? A strežba?

Sara: Ne Blaž ni mi ampak v življenju je treba potrpet. Jaz sicer trpim že 21 let, ampak kaj je to proti celem lajfu?

Blaž: Ja.

Sara: Dojenčki se rodijo načrtovano al pa tudi ne...

Blaž: Nisi resna...

Sara: Sem.

Blaž: Kr neki.

Sara: Ja, kr neki. Kr neki! Razumeš kr neki!! Faking kr neki!!!

Blaž: Sara!

(Tišina.)

Sara: Hh, kr neki. *(Tišina.)* Ata je bil na gimnaziji v Mostah profesor. Z dijakinjo sta mela razmerje in je zanosila. Njeni starci so bili neki verski fanatiki in ji niso pustil delat splava. Ko pa je rodila me je dala atu, ker je bla ona čist premlada. Evo, to je to.

Blaž: Kaj? Ne verjamem. In mama je to kr mirno gledala?

Sara: Ata je imela tako rada, da mu je vse oprostila. *(Kratka tišina.)* Mene pa je zasovražla.

Blaž: Ne sovraži te.

Sara: Ne razumeš. Ona v meni vidi njo. Vse je logično.

Blaž: Kaj je logično?

Sara: Vso to poniževanje, zmerjanje...

Blaž: Kam je šel mali?

Sara: Ne vem. Blaž, jaz pri tej družini že zdavnaj nimam več kaj iskat.

Blaž: Ni res, Sara vsi te mam radi in nehaj.

Sara: Če dam dnar, bom za zmeraj ostala v teh rovtah med tujci.

Blaž: Zdaj nas pa že žališ. Skupaj rastemo od malega, mi nismo tujci.

Sara: Sovražim to vas. Ljudje mislijo, da smo se preselili, ker smo bili v mestu preveč utesnjeni. Sama laž nas drži skupaj.

Blaž: Dost! Kje je Matej!

Sara: Ja ne vem.

Blaž: V sobi ga ni.

Sara: A mu nisi rekel naj gre v avto?

Blaž: Ne more bit v avtu, ker mam tle ključe.

Sara: Poklič ga, Mateeej!